

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА

28 март 1980 година*

„Овнешко и агнешко месо – временни мерки”

По съединени дела 24 и 97/80 R,

Комисията на Европейските общности, за която се явяват нейните правни съветници, г-н Marc Sohler и г-н Bernard Paulin, в качеството на представители, със служебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Mario Cervino, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ищец,

срещу

Френската република, за която се явява г-н Gilbert Guillaume, в качеството на представител, и г-н Noël Museux, в качеството на помощник-представител, със служебен адрес в Люксембург във френското посолство, 2 Rue Bertholet,

ответник,

с предмет искане за приемане на временни мерки, които разпореждат ответника незабавно да прекрати прилагането на каквото и да е ограничение и/или налагането на такса върху вноса на овнешко и агнешко месо от Обединеното кралство,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н А. O'Keefe и г-н А. Touffait (председатели на състав), г-н J. Mertens de Wilmars, г-н Р. Pescatore, г-н Lord Mackenzie Stuart, г-н G. Bosco, г-н Т. Koopmans и г-н О. Due, съдии,

генерален адвокат: F. Capotorti,

секретар: А. Van Houtte,

постанови настоящото

Определение

1. Съдът в своето решение от 25 септември 1979 г. по дело 232/78 (Комисия на Европейските общности срещу Френската република (1979) ECR) заявява, че като продължава да прилага след 1 януари 1978 г. своята рестриктивна национална система по отношение на вноса на овнешко и агнешко месо от

---

* Език на производство то: френски.

Обединеното кралство, Френската република не е изпълнила задълженията си по членове 12 и 30 от Договора за ЕИО.

2. Комисията с искиви молби, подадени в секретариата на Съда, съответно на 14 януари и на 13 март 1980 г., е сезирала Съда с два иска за установяване, че Френската република като не е предприела необходимите действия в съответствие с упоменатото по-горе решение, не е изпълнила задълженията си по член 171 от Договора.

3. С първия иск (дело 24/80) се иска от Съда да заяви, че Френската република, като продължава да прилага след 25 септември 1979 г. своята рестриктивна национална система по отношение на вноса на овнешко и агнешко месо от Обединеното кралство, не е изпълнила задълженията си по член 171 от Договора за ЕИО.

4. С втория иск (дело 97/80) се иска от Съда да „заяви, че Френската република като продължава да налага такса върху вноса на овнешко и агнешко месо от Обединеното кралство след 25 септември 1979 г., не е изпълнила задълженията си по член 171 от Договора за ЕИО.

5. Френската република е представила писмената си защита по дело 24/80 на 22 февруари 1980 г. Тя изтъква, че искът следва да бъде отхвърлен, а нейният основен довод е, че член 171 предполага, че за целите на предприемане на необходимите действия за изпълнение на решение на Съда на държавите-членки е разрешен „разумен срок“, който варира в зависимост от случая, и че този срок не е бил надхвърлен в този случай.

6. Комисията, в приложение на член 186 от Договора за ЕИО и на член 83 от Процедурния правилник на Съда, на 13 март 1980 г., като следствие от подаването на иска по дело 97/80, е отправила искане за приемането на временни мерки по двете дела, с което иска от Съда да „разпорежи на Френската република да прекрати незабавно прилагането на каквото и да е ограничение и/или налагането на такса върху вноса на овнешко и агнешко месо от Обединеното кралство“.

7. Двете дела са съединени с разпореждане на Съда от 24 март 1980 г.

8. Френската република, като отчита, че решението на Съда от 25 септември 1979 г. Ж налага задължението да премахне своята национална организация на пазара на овнешко и агнешко месо твърди, че, съществуват пречки от политическо и икономическо естество, които възпрепятстват незабавното изпълнение на това решение. Френското правителство също така поддържа тезата, че поисканото от Комисията разпореждане не попада в обхвата на член 186, и че във всеки един случай условията, определени от съдебната практика на Съда за прилагането на временни мерки, не са налице. Поради това, Френската република твърди, че искането за приемането на временни мерки следва да бъде отхвърлено.

9. Комисията възразява, че периодът, който е изтекъл от постановяването на решението на Съда по дело 232/78 надхвърля „разумния срок“ за приемането на

необходимите мерки за гарантиране изпълнението на решението на Съда. Следователно, Комисията счита, че в резултат на сериозните щети, които са произтекли от поддържането от страна на Френската република в сила на мерките, ограничаващи вноса на овнешко и агнешко месо от Обединеното кралство, следва в спешен порядък, посредством временни мерки, да бъде разпоредена отмяната на упоменатите мерки.

10. Член 171 от Договора гласи, че „ако Съдът на ЕО установи, че дадена държава-членка не е изпълнила задължение по настоящия Договор, тази държава е длъжна да предприеме необходимите мерки, за да се съобрази с решението на Съда на ЕО”.

11. Както е предвидено в член 155 от Договора, Комисията е длъжна да „гарантира прилагането на разпоредбите на настоящия Договор и на мерките, взети от институциите в съответствие с тях”; следователно, Комисията е длъжна да гарантира също така, че държавите-членки са съобразяват с решенията, постановени от Съда на ЕО.

12. Комисията при упражняването на това свое правомощие може да предявява иски по силата на член 169 от Договора, ако тя прецени, че дадена държава-членка не е предприела необходимите действия, за да гарантира, че се съобразява с решение, или че някои от предприятиите за тази цел мерки не се съобразена със задълженията, произтичащи от последното. В контекста на подобен иск, не може да бъде отхвърлена възможността от Съда да бъде поискано да предприеме такива временни мерки, които може да бъдат необходими съгласно член 186 от Договора и член 36 от Протокола за Статута на Съда на ЕИО, при условие че определените в тези разпоредби и в член 83 от Процедурния правилник условия са налице. Задължение на Съда е да определи, за всеки отделен случай, необходимостта от такива временни мерки в съответствие с критериите, определени в упоменатите разпоредби.

13. В настоящия случай, тази необходимост трябва да бъде оценена като се отчитат, от една страна, правните основания, произтичащи от упоменатото по-горе Решение на Съда от 25 септември 1979 г. и, от друга страна, целта на двата иска, повдигнати последователно от Комисията срещу Френската република, за неизпълнение на задължението на нейните задължения по член 171 от Договора.

14. С оглед на тези съображения, е необходимо първо да се припомнят условията на Решението от 25 септември 1979 г. Въпреки че е вярно, че Съдът е заявил, че е запознат с „действителните проблеми, които френските власти трябва да разрешат във въпросния сектор и желанието за постигането на установяването, във възможно най-кратък срок, на обща организация на пазара на овнешко и агнешко месо”, независимо от това, че е посочил, че „след изтичането на преходния период на Договора за ЕИО и, доколкото това се отнася до новите държави-членки, след изтичането на преходните периоди, специално предвидени в Акта за присъединяване, национална организация на пазара не трябва да продължава да функционира по начин, който би възпрепятствал пълната сила и действие на разпоредбите на Договора, отнасящи се до премахването на ограниченията пред търговията вътре в рамките на Общността”.

15. Въпреки, че Съдът е подчертал в своето решение, че „е задължение единствено и само на компетентните институции да приемат, в подходящ срок, необходимите мерки с оглед постигането в контекста на Общността, на цялостно решение на проблема за пазара на овнешко и агнешко месо и на особените затруднения, които са възникнали в тази връзка, в определени области”, той е заявил, че фактът, че работата, извършена от институциите на Общността, с оглед установяването на обща организация на пазара във въпросния сектор, все още не е изпълнена”, „това не е достатъчно оправдание за поддържането от страна на дадена държава-членка на национална организация на пазара, което съдържа характеристики, несъвместими с изискванията на Договора относно свободното движение на стоки, като например забрани за внос и налагане на мита върху внасяните продукти на каквото и да е основание”.

16. Както Съдът е постановил в своето решение от 13 юли 1972 г. по дело 48/71 Комисия на Европейските общности срещу Италианската република (1972) ECR 527, заключението в съдебно решение, което има силата на *res judicata*, че въпросната държава-членка не е изпълнила задълженията си съгласно правото на Общността води до „пълна забрана за компетентните национални власти да прилагат на национално правило, признато за несъвместимо с Договора и, ако обстоятелствата го налагат, задължение да предприемат всички необходими мерки за осигуряване на пълното прилагане на правото на Общността”. Следователно, единствено въз основа на съдебното решение, което установява, че държавата-членка е в неизпълнение на задължение, съответната държава е задължена да предприеме необходимите мерки, за да отстрани последиците от неизпълнението на задължение, без да създава каквито и да е пречки.

17. Следователно Френската република е длъжна, по силата на членове 12 и 30 от Договора, както е установено в Решението от 25 септември 1979 г., да спре да прилага всякакви рестриктивни мерки, под каквато и да е форма, по отношение на вноса на овнешко и агнешко месо от Обединеното кралство; както е констатирано в това решение, задължението е било в сила, считано от 1 януари 1978 г.

18. Освен това, трябва да се вземе предвид, че целта на исковете по Съединени дела 24 и 97/80 е да се констатира, че Френската република, като продължава да прилага своята рестриктивна схема след Решението от 25 септември 1979 г., не е изпълнила задълженията си по член 171 от Договора.

19. Комисията, като се обръща към Съда с искане за приемането на временни мерки, с които да се разпореди на Френската република незабавно да прекрати прилагането на своята рестриктивна схема, иска от Съда разпореждане, целта на което по същество е същата, като тази на Решението от 25 септември 1979 г. От това следва, че временните мерки, които Комисията е поискала от Съда да разпореди, при настоящите обстоятелства не попадат в обхвата на член 186 от Договора.

20. Следователно, не са налице основания за разпореждане за временните мерки, поискани от Комисията.

По изложените съображения,

СЪДЪТ,

като временна мярка, реши:

- 1) Не са налице основания за разпореждане на временните мерки, поискани от Комисията.**
- 2) Съдът не се произнася по съдебните разноски.**

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 28 март 1980 година.

Подписи